

Arrest

nr. 169 170 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 17 april 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 augustus 2015, met kennisgeving op 20 augustus 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.04.2015 werd ingediend door :

B.I., S.F. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Egypte

geboren te PORT SAID op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mijnheer wenst een verblijfskaart aan te vragen voor een periode langer dan drie maanden op het Belgische grondgebied. Mijnheer verklaart dat het niet mogelijk is, of toch bijzonder moeilijk, om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Mijnheer verwijst voornamelijk naar de algemene veiligheidssituatie in Egypte. Mijnheer beweert zijn land te zijn ontvlucht omdat hij er vreest voor zijn leven. Hij doet beroep op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hij is orthodox/Koptisch christen en zou een doelwit vormen in Egypte. Mijnheer zou alles en iedereen in Egypte hebben achtergelaten. Hij zou nergens terecht kunnen en hij heeft geen onderkomen (ook niet voor een tijdelijk verblijf). Hij zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. Mijnheer vraagt uitdrukkelijk naar het geheel van de elementen in zijn dossier te willen kijken, het geheel te willen onderzoeken. Hij verwijst ook naar zijn langdurig verblijf in België, zijn integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten pleegde en dat mijnheer werkbereid is.

De criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 die mijnheer aanhaalt, zijn niet meer van toepassing. Elk dossier wordt individueel onderzocht zonder toepassing van die criteria.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer wist op voorhand dat zijn verblijf in België beperkingen kende in de tijd. Mijnheer werd als niet Europese student tijdelijk toegelaten op het Belgisch grondgebied. Mijnheer voegt een document toe waarop staat vermeld dat de einddatum van de opleiding 'Postgraduate in Transport and Logistics Management' 20.09.2015 is. Mijnheer werd op 23.12.2010 in het bezit gesteld van een A-kaart (voorwaardelijke verblijfskaart) op basis van studies. De laatste verblijfskaart als student waarover mijnheer beschikte, was geldig tot 31.10.2012. Indien mijnheer een visum wenst op basis van studies dient hij gebruik te maken van de procedure die daarvoor bedoeld is. Mijnheer diende op 05.08.2013 een asielaanvraag in. Deze procedure werd op 09.09.2014 afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Mijnheer zijn verblijf in België werd toegelaten als student en als kandidaat-asielzoeker. Mijnheer betekende op 17.09.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Mijnheer heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft illegaal op het Belgische grondgebied.

Mijnheer verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarin een aantal waarschuwingen zijn opgenomen. Reisadvies is echter gericht aan Belgische onderdanen die meestal voor korte tijd naar Egypte wensen te reizen. Een Belgische toerist kan niet op één zelfde lijn worden geplaatst met een inwoner van een land die vertrouwd is met het leven daar en die een netwerk heeft van familie, vrienden en kennissen. Wat mijnheer dient aan te tonen, is dat het voor hem niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om zich tot de Belgische ambassade in Caïro te richten. Mijnheer geeft in zijn aanvraag 9bis slechts een zeer oppervlakkige, weinig concrete stelling dat hij als Koptisch christen gevaar loopt in Egypte en vreest voor zijn leven en zich om die reden niet kan wenden tot de Belgische ambassade in Caïro. Volgens de asielinstanties is er in Egypte geen sprake van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, is het geweld incidenteel en gelokaliseerd van aard en is de impact op het leven van de gewone burger eerder beperkt. De meeste aanslagen zijn geïsoleerde acties gericht

tegen de veiligheidsdiensten (politie- of legerdoelwitten) in de buurt van politie- en militaire gebouwen (tegen de ordediensten en tegen overheidsinfrastructuur). De asielinstanties oordelen dat er voor burgers in Egypte actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat mijnheer geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat mijnheer zijn land van herkomst ontvlucht is of niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat zijn vrees reëel is. Het is aan betrokkene om zijn vrees aannemelijk te maken. De vrees moet niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De Commissaris-generaal stelt dat het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten werden geviséerd weliswaar toenam, maar dat het aantal slachtoffers tot op heden erg beperkt bleef daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op (doorgaans lege) christelijke gebouwen. Het volstaat niet louter te verklaren te behoren tot de Koptische gemeenschap. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte afgenomen. Er vond één ernstig incident plaats op 20.10.2013 (een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro). De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijkt de situatie in het gouvernement Minya in oppper-Egypte te zijn (problematiek van kidnappings voor losgeld). Het gaat ook hier om een lokale problematiek. De Belgische ambassade bevindt zich op volgend adres: Kamel El Shennawi Street, Garden City, 11511 Caïro. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er op dat de Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie stappen onderneemt om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders keuren geweld tegen de Kopten af.

Mijnheer heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke gegronde vrees koestert voor zijn leven indien hij terugkeert naar Egypte. Mijnheer doet ook geen poging om zijn relaas persoonlijk te staven. Integendeel. Mijnheer gaf tijdens zijn asielaanvraag aan nooit vervolgd geweest te zijn in zijn land van herkomst. Mijnheer verklaarde zelf dat hij nooit persoonlijke problemen heeft gekend. Mijnheer blijft in gebreke concreet aan te tonen dat hij zich niet kan begeven naar de Belgische ambassade in Caïro. De loutere verklaring dat hij een Koptisch christen is, volstaat niet om aan te nemen dat hij zich niet tót de Belgische ambassade zou kunnen richten.

Dat mijnheer geen opvangmogelijkheden meer heeft in Egypte, is niet geloofwaardig daar hij zelf aangaf dat zijn familie (met uitzondering van zijn zus R. (...)) die in Zweden zou verblijven) nog in Egypte verblijft. De ouders van mijnheer en zijn broer R. (...) verblijven in Egypte.

Dat mijnheer reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij geïntegreerd zou zijn en geen strafbare feiten pleegde, dat hij werkwilbig is en in het verleden in België reeds gewerkt heeft (loonfiches in dossier), kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tót de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer B.I. (...) de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkene kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.

De elementen die hij verder nog als grand aanbrengt (de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris, de criteria van de instructie van 19.07.2009, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de veiligheidstoestand in Egypte, een prangende humanitaire situatie, dat betrokkene rust en stabiliteit heeft gevonden in België,...), worden in deze fase van de procedure niet behandeld.

Mijnheer kan zich richten tot de Belgische ambassade in Caïro en hij kan zich bij de procedure nog steeds laten bijstaan door zijn advocaat. Er zijn verschillende mogelijkheden om een visum te bekomen. Mijnheer kan voor zijn terugkeer kiezen voor het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde

asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan hij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

Eveneens op 3 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Naam, voornaam: B.I., S.F. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: PORT SAID
nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan over een internationaal paspoort te beschikken voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, "de beginselen van behoorlijk bestuur", de "motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 17.04.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België."¹

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoord zijn waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in haar bestreden beslissing.

1 <http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-een-ontvankelijke-9bis-aanvraag/buitengewone-omstandigheden>

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat DVZ het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan vier jaar en half op het Belgisch grondgebied verblijft.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Egypte is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niets meer in zijn land van herkomst en kan hij nergens terecht voor een veilig onderkomen, waardoor hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

“De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- ☐ Lopende asielpcedure
- ☐ Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- ☐ Administratieve onmogelijkheid
- ☐ Medische elementen
- ☐ Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

En specificeert verder het volgende:

“Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- ☐ je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- ☐ je zou je werk verliezen
- ☐ je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- ☐ oorlog
- ☐ weigering van legerdienst³”

2 <http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-een-ontvankelijke-9bis-aanvraag/buitengewone-omstandigheden>

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Verwerende partij ontkent dit niet, meer nog men haalt ze aan in de beslissing!

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat verzoeker het volgende wenst op te merken mbt de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak.):

1.1. schending van art 3 EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Egypte een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr.175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Men verwijst naar het feit dat er volgens de asielinstanties geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De bestreden beslissing stelt onder andere het volgende:

“Volgens de asielinstanties is er in Egypte geen sprake van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, is het geweld incidenteel en gelokaliseerd van aard en is de impact op het leven van de gewone burger eerder beperkt. De meeste aanslagen zijn geïsoleerde acties gericht op de veiligheidsdiensten (politie- of legerdoelwitten) in de buurt van politie- en militaire gebouwen (tegen de ordediensten en tegen overheidsinfrastructuur). De asielinstanties oordelen dat er voor burgers in Egypte actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

“De Commissaris-generaal stelt dat het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd weliswaar toenam, maar dat het aantal slachtoffers tot op heden erg beperkt bleef daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op (doorgaans lege) christelijke gebouwen. Het volstaat niet louter te verklaren te behoren tot de Koptische gemeenschap. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte afgenomen. Er vond één ernstig incident plaats op 20.10.2013 (een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warrag in Giza, zuidelijk Cairo). De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijkt de situatie in het gouvernement Minya in oppegypte te zijn (problematiek van kidnappings voor losgeld). Het gaat ook hier om een lokale problematiek.”

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er op dat de Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie stappen onderneemt om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders keuren geweld tegen de Kopten af.”

Verwerende partij faalt er echter in afdoende te motiveren hoe men tot deze conclusie komt.

Op basis van welke rapporten komt men tot deze conclusie?

Voerde verwerende partij zelf enig onderzoek uit? Verwijst men louter naar informatie die zich in het administratief dossier bevindt? Welke informatie? Hoe recent?

Het mag duidelijk zijn dat het voor verzoeker, of zijn raadsman onmogelijk is te weten op welke informatie verwerende partij zich baseert om bovenstaande stellingen te pomen.

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Dat verzoeker bovendien geenszins akkoord kan gaan met volgende opmerking: ‘Mijnheer geeft in zijn aanvraag 9bis slechts een zeer oppervlakkige, weinig concrete stelling dat hij als Koptisch christen gevaar loopt in Egypte en vreest voor zijn leven en zich om die reden niet kan wenden tot de Belgische ambassade in Caïro.’

Dit is flagrant onwaar! In tegenstelling tot verwerende partij, verwees verzoeker naar verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties en mediaberichtgeving, waaruit zeer duidelijk blijkt dat de situatie in Egypte levensgevaarlijk is voor Koptische christenen.

Uit de bestreden beslissing is op geen enkele manier af te leiden of hier rekening mee werd gehouden.

De regularisatieaanvraag vermeldt uittreksels van volgende stukken:

- Reisadvies BuZa

- “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence” (Artikel van Amnesty International)

- COI rapport dd 03.12.2014:

- jaarlijks rapport terug te vinden van de US Commission on International Religious Freedom dd. 30.04.2014 (via www.ecoi.net/egypt)

In de bestreden beslissing wordt echter enkel melding gemaakt van het reisadvies van Buitenlandse Zaken.

Dat het dan ook onmogelijk is voor verzoeker of zijn raadsman om te weten of verwerende partij rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen en stukken in het dossier en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omwille van een flagrante schending van met motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zij zonder enige motivering stellen dat een schending van art 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid en tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker terug dient te keren naar Egypte!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op hem betrekking hebben en het feit dat zijn leven in gevaar is in Egypte, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is

Dat de veiligheid en de levensnoodzakelijke behandeling van verzoeker gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en dus nu de toestand in het land van herkomst dient te onderzoeken.

1.2. Schending van art 9 EVRM

Verzoeker is Koptische christen. Dit wordt niet ontkend door verwerende partij.

DVZ schendt flagrant de motivatieplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker om als Koptische christen in Egypte te moeten overleven.

In het arrest van het Europees Hof van 05.09.2012 wordt het volgende vermeld: “Deze rechterlijke instantie heeft in het bijzonder geoordeeld dat het er niet toe deed of U en Z voor hun vertrek uit Pakistan persoonlijk met vervolging waren bedreigd. Van belang was dat zij, als actieve ahmadis, in Pakistan in elk geval zouden worden blootgesteld aan een risico op collectieve vervolging in de zin van §60; lid 1 van het Aufenthaltsgesetz. Bij terugkeer naar Pakistan zouden zij hun godsdienst immers niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging, wat in aanmerking moet worden genomen bij een asielprocedure die ertoe strekt te bepalen of hun de vluchtelingenstatus moet worden verleend.”

Dat dit arrest ook toegepast kan worden op de situatie van verzoeker.

Wat van belang is, is of verzoeker zijn geloof actief beleeft. Hetgeen in casu het geval is.

Er zijn nog steeds een aantal wettelijke beperkingen die worden opgelegd door de Egyptische overheid, deze maken dan ook een schending uit van art 9 van het EVRM.

Art 9 van het EVRM verklaart het volgende: “Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te

belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.”

Dat verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn beslissing en zo flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt!

Het lijkt wel alsof men bewust geweigerd heeft om de veiligheidssituatie van Koptische christenen te onderzoeken, om hier geen rekening mee te moeten houden.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Langs de ene kant stelt men dat het aantal gewelddadige incidenten tov christenen afneemt,, langs de andere kant dat het aantal incidenten toenam.. Desondanks weigert verwerende partij te onderzoeken of verzoeker zijn godsdienst vrij kan beleven. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. Elementen van integratie

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig, legaal, verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

De bestreden beslissing vermeldt louter het volgende: “De elementen die hij verder nog als grond aanbrengt (de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris, de criteria van de instructie van 19.07.2009, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de veiligheidstoestand in Egypte, een prangende humanitaire situatie, dat betrokkene rust en stabiliteit heeft gevonden in België, ...) worden in deze fase van de procedure niet behandeld.”

Dat dit geen afdoende motivering vormt!

Waarom worden deze elementen in deze fase niet behandeld?!

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Hij verblijft immers al meer dan vier jaar en half jaar in België en heeft zich geïntegreerd.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag bewijzen van het feit dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft.

Toch is hierover niets terug te vinden in de bestreden beslissing.

Dat het voor verzoeker en zijn raadsman onmogelijk is om te weten of verwerende partij rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker voegde, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van een schending van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel.

3. Instructies dd. 19.07.2009

Verzoeker diende op 17.04.2015 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Uit de berichtgeving die toegankelijk is voor verzoeker, blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot op heden de discretionaire bevoegdheid heeft om de criteria van de instructie dd 19.07.2009 toe te passen, alhoewel deze vernietigd werd door de Raad van State.

Men vermeldt immers het volgende op de website KruispuntMigratie.be:

“De instructie van 19 juli 2009: welke waarde hebben deze criteria?

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

□ Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er ‘buitengewone omstandigheden’ moeten zijn, buiten werking zou stellen).

□ Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).

□ Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo’n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.”

Dat het niet toepassen van deze instructie bijgevolg een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

In eerste instantie schendt dit het vertrouwensbeginsel: verzoeker vertrouwt erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast.

Tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken, bijgevolg mag verzoeker verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zullen art 3 en 9 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de

machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertonen door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissingen schenden aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissingen hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissingen van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.1.2. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij het volgende aan:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd."

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft waarom de elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Hij zou niet kunnen terugkeren naar Egypte omdat hij daar al verschillende jaren niet meer geweest is en hij er nergens terecht zou kunnen voor een veilig onderkomen. M.b.t. de motivering aangaande artikel 3 EVRM is het volgens hem niet duidelijk op grond van welke rapporten of onderzoek de verwerende partij tot dergelijke conclusie zou komen. Hij stelt dat hij zelf in zijn aanvraag heeft verwezen naar verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties en mediaberichtgeving waaruit zou blijken dat de situatie in Egypte levensgevaar is voor Koptisch christenen. Daar in de beslissing enkel melding werd gemaakt van het reisadvies, zou het onmogelijk zijn om na te gaan of de verwerende partij ook met de andere rapporten rekening heeft gehouden. Hij zou wel nieuwe elementen naar voren hebben gebracht die op hem betrekking hebben. Er zou niet kunnen worden afgeleid waarom de elementen van integratie en legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Volgens hem diende de instructie van 19 juli 2009 te worden toegepast.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

“De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.” (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

“De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet

aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: "De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Verzoeker kan niet voorhouden als zou niet zijn gemotiveerd waarom de elementen van integratie en langdurig verblijf niet werden weerhouden als elementen die hem verhinderen om een aanvraag in te dienen in zijn herkomstland.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de instructie van 19 juli 2009, zoals ook terecht werd weergegeven in de bestreden beslissing, daar de instructie vernietigd werd door de Raad van State.

Uit nazicht van verzoekers aanvraag blijkt dat hij aangaf dat artikel 3 EVRM geschonden zal worden, dat hij een orthodoxe christen is en dat hij een doelwit vormt in Egypte. Hierbij verwees hij naar een reisadvies van buitenlandse zaken en citeerde hij enkele passages van rapporten, doch uit de inventaris blijkt geenszins als zouden de rapporten zijn bijgevoegd. In ieder geval kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent dat in de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omtrent de door hem aangehaalde vrees.

Vooreerst werd in de beslissing een motivering voorzien met betrekking tot het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken. Verzoeker betwist niet dat dergelijk advies gericht is aan Belgische onderdanen die meestal voor korte tijd naar Egypte wensen te reizen en dat een Belgisch toerist niet op één zelfde lijn kan worden geplaatst met een inwoner van het land die vertrouwd is met het leven aldaar.

Vervolgens werd gesteld dat verzoeker in zijn aanvraag slechts enkel heeft weergegeven dat hij als Koptisch christen gevaar loopt in Egypte en vreest voor zijn leven. Verzoeker toont niet aan dat voormelde analyse niet zou kloppen. Nazicht van zijn aanvraag leert immers dat m.b.t. de persoonlijke vrees verzoeker zich beperkte tot het feit dat hij een doelwit vormt als Koptisch Christen. Hieromtrent werd in de bestreden beslissing gesteld dat er volgens de asieline instanties in Egypte geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dat het geweld incidenteel en gelokaliseerd is en dat de impact op het leven van de gewone burger eerder beperkt is. Er werd gewezen op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij geoordeeld werd dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is of er niet naar terug kan keren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker toont niet aan dat hij van zijn vrees een begin van bewijs heeft bijgebracht in zijn aanvraag, wat zou wijzen op een schending van artikel 3 EVRM. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing geen melding werd gemaakt van de passages die verzoeker zou halen uit artikelen of rapporten, betekent niet dat het onderzoek naar artikel 3 EVRM niet afdoende zou zijn gevoerd of dat de aangehaalde vrees in de aanvraag niet zou zijn behandeld. Het komt steeds aan de aanvrager toe om het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen en hiertoe alle bewijselementen bij te brengen. Verder werd in de beslissing ingegaan op het standpunt van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen m.b.t. de christelijke doelwitten en verzoeker is niet in staat die te weerleggen. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden dat de verwerende partij de motivering m.b.t. artikel 3 EVRM niet zou hebben onderbouwd.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt

ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen, meer bepaald wordt uiteengezet waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert al dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan en de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen, zoals correct in het verzoekschrift uiteengezet.

In de aanvraag van 17 april 2015 gaf de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip buitengewone omstandigheden en haalde zij volgende elementen specifiek aan als zijnde buitengewone omstandigheden:

- dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte uit schrik voor haar leven
- dat zij alles en iedereen heeft achtergelaten om haar leven in veiligheid te brengen
- dat zij er nergens terecht kan en er geen onderkomen heeft, ook niet voor een tijdelijk verblijf
- dat zij dan ook in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen

Uit de hierboven geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt dat deze antwoordt op alle aangehaalde elementen, evenals op elementen die in de aanvraag werden aangehaald maar niet onder de hoofding "Buitengewone omstandigheden".

Immers, zo motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing:

“De criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 die mijnheer aanhaalt, zijn niet meer van toepassing. Elk dossier wordt individueel onderzocht zonder toepassing van die criteria.”

en

“Mijnheer wist op voorhand dat zijn verblijf in België beperkingen kende in de tijd. Mijnheer werd als niet Europese student tijdelijk toegelaten op het Belgisch grondgebied. Mijnheer voegt een document toe waarop staat vermeld dat de einddatum van de opleiding 'Postgraduate in Transport and Logistics Management' 20.09.2015 is. Mijnheer werd op 23.12.2010 in het bezit gesteld van een A-kaart (voorwaardelijke verblijfskaart) op basis van studies. De laatste verblijfskaart als student waarover mijnheer beschikte, was geldig tot 31.10.2012. Indien mijnheer een visum wenst op basis van studies dient hij gebruik te maken van de procedure die daarvoor bedoeld is. Mijnheer diende op 05.08.2013 een asielaanvraag in. Deze procedure werd op 09.09.2014 afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Mijnheer zijn verblijf in België werd toegelaten als student en als kandidaat-asielzoeker. Mijnheer betekende op 17.09.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Mijnheer heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft illegaal op het Belgische grondgebied.

Mijnheer verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarin een aantal waarschuwingen zijn opgenomen. Reisadvies is echter gericht aan Belgische onderdanen die meestal voor korte tijd naar Egypte wensen te reizen. Een Belgische toerist kan niet op één zelfde lijn worden geplaatst met een inwoner van een land die vertrouwd is met het leven daar en die een netwerk heeft van familie, vrienden en kennissen. Wat mijnheer dient aan te tonen, is dat het voor hem niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om zich tot de Belgische ambassade in Caïro te richten. Mijnheer geeft in zijn aanvraag 9bis slechts een zeer oppervlakkige, weinig concrete stelling dat hij als Koptisch christen gevaar loopt in Egypte en vreest voor zijn leven en zich om die reden niet kan wenden tot de Belgische ambassade in Caïro. Volgens de asielinstanties is er in Egypte geen sprake van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, is het geweld incidenteel en gelokaliseerd van aard en is de impact op het leven van de gewone burger eerder beperkt. De meeste aanslagen zijn geïsoleerde acties gericht tegen de veiligheidsdiensten (politie- of legerdoelwitten) in de buurt van politie- en militaire gebouwen (tegen de ordediensten en tegen overheidsinfrastructuur). De asielinstanties oordelen dat er voor burgers in Egypte actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat mijnheer geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat mijnheer zijn land van herkomst ontvlucht is of niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat zijn vrees reëel is. Het is aan betrokkene om zijn vrees aannemelijk te maken. De vrees moet niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De Commissaris-generaal stelt dat het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten werden geviséerd weliswaar toenam, maar dat het aantal slachtoffers tot op heden erg beperkt bleef daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op (doorgaans lege) christelijke gebouwen. Het volstaat niet louter te verklaren te behoren tot de Koptische gemeenschap. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte afgenomen. Er vond één ernstig incident plaats op 20.10.2013 (een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraaq in Giza, zuidelijk Caïro). De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijkt de situatie in het gouvernement Minya in oppper-Egypte te zijn (problematiek van kidnappings voor losgeld). Het gaat ook hier om een lokale problematiek. De Belgische ambassade bevindt zich op volgend adres: Kamel El Shennawi Street, Garden City, 11511 Caïro. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er op dat de Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie stappen onderneemt om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders keuren geweld tegen de Kopten af.

Mijnheer heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke gegronde vrees koestert voor zijn leven indien hij terugkeert naar Egypte. Mijnheer doet ook geen poging om zijn relaas persoonlijk te staven. Integendeel. Mijnheer gaf tijdens zijn asielaanvraag aan nooit vervolgd geweest te zijn in zijn land van herkomst. Mijnheer verklaarde zelf dat hij nooit persoonlijke problemen heeft gekend. Mijnheer blijft in gebreke concreet aan te tonen dat hij zich niet kan begeven naar de Belgische ambassade in Caïro. De loutere verklaring dat hij een Koptisch christen is, volstaat niet om aan te nemen dat hij zich niet tót de Belgische ambassade zou kunnen richten.

Dat mijnheer geen opvangmogelijkheden meer heeft in Egypte, is niet geloofwaardig daar hij zelf aangaf dat zijn familie (met uitzondering van zijn zus R. (...) die in Zweden zou verblijven) nog in Egypte verblijft. De ouders van mijnheer en zijn broer R. (...) verblijven in Egypte.

Dat mijnheer reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij geïntegreerd zou zijn en geen strafbare feiten pleegde, dat hij werkwilleg is en in het verleden in België reeds gewerkt heeft (loonfiches in dossier), kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tót de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer B.I. (...) de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkene kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.

De elementen die hij verder nog als grand aanbrengt (de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris, de criteria van de instructie van 19.07.2009, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de veiligheidstoestand in Egypte, een prangende humanitaire situatie, dat betrokkene rust en stabiliteit heeft gevonden in België,...), worden in deze fase van de procedure niet behandeld.

Mijnheer kan zich richten tot de Belgische ambassade in Caïro en hij kan zich bij de procedure nog steeds laten bijstaan door zijn advocaat. Er zijn verschillende mogelijkheden om een visum te bekomen. Mijnheer kan voor zijn terugkeer kiezen voor het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan hij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

Deze motieven zijn correct en kennelijk redelijk.

Waar de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere herhaling van de buitengewone omstandigheden die zij in haar aanvraag aanhaalde, dient te worden opgemerkt dat zij met dit betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerlegt. Zij laat na in concreto uiteen te zetten waarom de motieven in de eerste bestreden beslissing niet correct zouden zijn.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij uit de motivering van de eerste bestreden beslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie, wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat "Dat mijnheer reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij geïntegreerd zou zijn en geen strafbare feiten pleegde, dat hij werkwilleg is en in het verleden in België reeds gewerkt heeft (loonfiches in dossier), kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de

gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat mijnheer B.I. (...) de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkene kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.” Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Waar de verzoekende partij inzake de motivering met betrekking tot haar integratie en langdurig verblijf in België verwijst naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu in casu met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekende partij aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had. Verder heeft de verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag aangevoerd dat zij lessen Nederlands zou hebben gevolgd, dus zij kan de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Bovendien is de verwerende partij niet gehouden andere elementen, die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, in rekening te brengen in het kader van het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag, meer bepaald bij het onderzoek of er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Toch kan in casu worden opgemerkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing motiveert aangaande de elementen van integratie - waaronder naar kan worden aangenomen ook het volgen van Nederlandse les valt - die door de verzoekende partij in de aanvraag werden aangevoerd. Zoals blijkt uit het voorgaande stelt zij hierover dat deze elementen de gegrondheid betreffen en bijgevolg in casu niet dienen te worden onderzocht. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat zij wel degelijk banden heeft met het land van herkomst en haar ouders aldaar verblijven.

De verzoekende partij laat verder gelden dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt daar een terugkeer naar Egypte een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt niet te begrijpen op welke informatie de verwerende partij zich baseert, terwijl zij zelf in haar aanvraag verwezen zou hebben naar verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties en mediaberichten omtrent de situatie in haar land van herkomst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag bij de bespreking van de buitengewone omstandigheden allerm minst heeft verwezen naar genoemde bronnen. Daargelaten deze vaststelling, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk is ingegaan op de bespreking in de aanvraag van de veiligheidssituatie in Egypte – waarvan kan worden aangenomen dat dit werd aangevoerd in het kader van het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag – en concreet motiveert dat waar de verzoekende partij verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dit niet dienstig is nu dit niet gericht is op terugkeerders. De verwerende partij motiveert verder dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag slechts beperkt tot de zeer oppervlakkige, weinig concrete stelling dat zij als Koptisch christen gevaar loopt in Egypte en vreest voor haar leven, reden waarom zij zich niet tot de ambassade in Caïro zou kunnen wenden. Vervolgens verwijst de verwerende partij naar de asielprocedure van de verzoekende partij, waarbij volgens de gegevens waarover de Raad beschikt op 5 september 2014 bij arrest nr. 128 857 van de Raad werd geweigerd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. De verwerende partij stelt:

“Volgens de asielinstanties is er in Egypte geen sprake van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, is het geweld incidenteel en gelokaliseerd van aard en is de impact op het leven van de gewone

burger eerder beperkt. De meeste aanslagen zijn geïsoleerde acties gericht tegen de veiligheidsdiensten (politie- of legerdoelwitten) in de buurt van politie- en militaire gebouwen (tegen de ordediensten en tegen overheidsinfrastructuur). De asielinstanties oordelen dat er voor burgers in Egypte actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat mijnheer geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat mijnheer zijn land van herkomst ontvlucht is of niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat zijn vrees reëel is. Het is aan betrokkene om zijn vrees aannemelijk te maken. De vrees moet niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De Commissaris-generaal stelt dat het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten werden geviséerd weliswaar toenam, maar dat het aantal slachtoffers tot op heden erg beperkt bleef daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op (doorgaans lege) christelijke gebouwen. Het volstaat niet louter te verklaren te behoren tot de Koptische gemeenschap. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte afgenomen. Er vond één ernstig incident plaats op 20.10.2013 (een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro). De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijkt de situatie in het gouvernement Minya in oppper-Egypte te zijn (problematiek van kidnappings voor losgeld). Het gaat ook hier om een lokale problematiek. De Belgische ambassade bevindt zich op volgend adres: Kamel El Shennawi Street, Garden City, 11511 Caïro. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er op dat de Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie stappen onderneemt om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders keuren geweld tegen de Kopten af. Mijnheer heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke gegronde vrees koestert voor zijn leven indien hij terugkeert naar Egypte. Mijnheer doet ook geen poging om zijn relaas persoonlijk te staven. Integendeel. Mijnheer gaf tijdens zijn asielaanvraag aan nooit vervolgd geweest te zijn in zijn land van herkomst. Mijnheer verklaarde zelf dat hij nooit persoonlijke problemen heeft gekend. Mijnheer blijft in gebreke concreet aan te tonen dat hij zich niet kan begeven naar de Belgische ambassade in Caïro. De loutere verklaring dat hij een Koptisch christen is, volstaat niet om aan te nemen dat hij zich niet tót de Belgische ambassade zou kunnen richten.”

De Raad dient op te merken dat de verzoekende partij nalaat concrete elementen aan te brengen die vermogen deze motivering in de eerste bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich beperkt tot de verwijzing naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken en doet voorts opnieuw geen poging om haar voorgehouden vrees persoonlijk te staven. Uit hogergenoemd arrest van de Raad in het kader van de asielprocedure blijkt dat het CGVS zich baseerde op objectieve bronnen, zoals onder meer de “COI Focus Egypte – Situation sécuritaire” van 10 oktober 2013 en de “COI Focus Egypte – Situation van de christenen” van 10 december 2013 (vaststellingen die volgens de Raad worden bevestigd in de COI Focus “Egypte – Veiligheidssituatie” van 8 april 2014), zodat de verwerende partij kon volstaan door te verwijzen naar de beslissing van de asielinstanties. Nu zij geen concrete elementen aanvoerde in haar aanvraag doch zich beperkte tot algemene informatie, kan zij evenmin van de verwerende partij verwachten dat zij motiveert aangaande een persoonlijke vrees. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verweten worden dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Het komt immers de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Uit het voorgaande blijkt overigens dat de situatie in Egypte zoals deze door de verzoekende partij werd aangevoerd, wel degelijk werd onderzocht, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift. De verwijzingen naar het arrest nr. 33809/08 van het EHRM en het arrest nr. 113 706 van de Raad zijn dan ook niet dienstig.

Hoewel de verzoekende partij terecht opmerkt dat artikel 3 van het EVRM dient te worden onderzocht op het ogenblik van de bestreden beslissing en niet op het ogenblik van de asielaanvraag, dient te

worden opgemerkt dat zij niet aantoonde dat er sprake zou zijn van nieuwe elementen die nog niet werden beoordeeld, zodat de motivering in casu volstaat.

Volledigheidshalve kan er op worden gewezen dat het de Raad niet toekomt om als annulatierechter gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad dient enkel een wettigheidscontrole door te voeren.

Gelet op voorgaand citaat uit de eerste bestreden beslissing kan de verzoekende partij evenmin ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij Koptisch christen zou zijn. Er kan worden herhaald dat de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke vrees koestert, hetgeen zij eveneens nalaat te doen in haar verzoekschrift.

Waar zij in haar verzoekschrift aanhaalt dat er *“een aantal wettelijke beperkingen”* zouden worden opgelegd door de Egyptische overheid die een schending uitmaken van artikel 9 van het EVRM - dat de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst betreft -, is haar betoog opnieuw niet geconcretiseerd en bovendien voerde zij dit geenszins aan als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre zij meent dat de motivering van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig is nu *“langs de ene kant stelt men dat het aantal gewelddadige incidenten tov christenen afneemt, langs de andere kant dat het aantal incidenten toenam”*, betreft dit een fragmentarische lezing van de bestreden beslissing die bovendien niet vermag de motieven ervan te weerleggen.

In de mate de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat geen toepassing is gemaakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is haar grief niet dienstig.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt dan ook niet.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en redelijk wat volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin zijn artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 9 van het EVRM geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is proportioneel genomen.

In zoverre de verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient de Raad vast te stellen dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet concreet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3.3.2. Uit de bewoordingen van het middel dat wordt gericht tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aanvoert.

De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat de verzoekende partij niet aantoonde over een internationaal paspoort te beschikken voorzien van een geldig visum, hetgeen de verzoekende partij ontkent noch weerlegt.

De verzoekende partij toont niet aan waaruit zij afleidt dat in de motieven van de tweede bestreden beslissing dient te worden verwezen naar de geweigerde regularisatieaanvraag, die de eerste bestreden beslissing betreft. De Raad merkt op dat het twee onderscheiden beslissingen betreft met een eigen rechtsgrond en eigen rechtsgevolgen. De eerste bestreden beslissing werd afgegeven omdat de

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd bevonden, meer bepaald omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd in de zin van genoemde bepaling, terwijl weliswaar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied werd uitgereikt omdat de verzoekende partij niet over een internationaal paspoort met geldig visum beschikt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arresten nr. 77 128 en 77 130 van de Raad waaruit zou blijken dat *“een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is”*, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is. Immers in genoemde arresten bestaat de bestreden beslissing uit een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 21, terwijl er in casu sprake is van enerzijds een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Aldus is er geen sprake van een vergelijkbare situatie.

De motivering van de tweede bestreden beslissing zoals hierboven vermeldt, is afdoende. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige is het gehele betoog erop gericht aan te tonen dat, aangezien er sprake zou zijn van ondeelbare beslissingen, de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat ook de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Uit punt 3.3.1. blijkt echter dat geen gegronnd middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing zodat het beroep verworpen wordt in zoverre het is gericht tegen deze beslissing. Bovendien blijkt uit het voorgaande allerminst dat er sprake is van ondeelbare beslissingen.

De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN